

Arrest

nr. 248 453 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ROOX
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 mei 2018, als feitelijke partner van een Nederlandse man, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, meer bepaald als “*ander familielid*” zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 14 november 2018 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 22 november 2018 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw als feitelijk partner van dezelfde Nederlandse man. Op 22 februari 2019 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Tongeren tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 20 maart 2019 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw als feitelijk partner van dezelfde Nederlandse man. De gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris beslist op 4 september 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster dient op 16 september 2019 een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw als feitelijk partner van dezelfde Nederlandse man. Op 18 december 2019 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Tongeren tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Verzoekster dient op 19 december 2019 een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw als feitelijk partner van dezelfde Nederlandse man. Op 20 mei 2020 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 18 juni 2020 dient verzoekster een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw als feitelijk partner van dezelfde Nederlandse man. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 21 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2020 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.06.2020 opnieuw gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde [M.L.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1 moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon (december 2019, februari 2020)

- Verklaringen op eer door derden: Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- Ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

- Chatgesprekken dd. 29.07.2018, 1.08.2018 en één ongedateerd. Echter, enkel 3 chatgesprekken zijn onvoldoende om de aangehaalde relatie te bewijzen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert juni 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres woonachtig zijn.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens dat zij buiten het toepassingsgebied van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 valt.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", in het bijzonder van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Verzoekster diende op 18.06.2020, in de hoedanigheid van feitelijke partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart. Zij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn zoals bedoeld in artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet:

"Art. 47/1. [...]

"Art. 47/3. [...]"

Dat verzoekster echter dd. 22.09.2020 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en een bevel werd opgelegd om het grondgebied te verlaten.

Verweerder weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekster omdat verzoekster onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

De aanvraag van verzoekster werd nochtans gestaafd met stukken en bewijzen van de relatie.

Verzoekster staaft haar aanvraag met foto's, verklaringen van derde en chatgesprekken.

Verweerder is van mening dat de foto's en verklaringen die door verzoekster werden overgelegd enkel aantonen dat betrokkenen mekaar kennen, maar verder niets bewijst over de intensiteit van hun relatie. Dezelfde redenering hanteert verweerder voor de chatgesprekken die werden bijgebracht door verzoekster.

Verweerder weerlegt zonder grond alle bewijzen die verzoekster voorlegt om de duurzame relatie tussen haar en de heer [M.] aan te tonen.

Verweerder merkt op dat verzoekster niet bij haar vriend woont. Inderdaad, verzoekster woont sedert haar komst in België bij haar Belgische zus en haar gezin. Samenwonen is strikt genomen geen vereiste voor deze procedure.

De motivering van verwerende partij kan geenszins aanvaard worden. Nochtans heeft verwerende partij de plicht om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Er dient geval per geval gekeken te worden naar concrete omstandigheden van de zaak.

Hieruit volgt dat er door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoekster.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verweerder kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Op lezing van het middel moet worden aangenomen dat verzoekster niet zozeer doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, maar wel van de materiële motiveringsplicht. Zij geeft immers niet zozeer aan dat de voorziene motivering haar niet toelaat te begrijpen waarom de beslissing is genomen, maar wel dat zij niet akkoord kan gaan met de genomen beslissing.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder enkel toe het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen in antwoord op de verblijfsaanvraag die verzoekster had ingediend als *“ander familielid”* van een burger van de Europese Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als feitelijke partner van een Nederlandse man die in België verblijft. Met toepassing van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd. De ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur worden dan ook onderzocht in het licht van de toepassing van de voormelde wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”.

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Verzoekster geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de determinerende redengeving in de bestreden beslissing dat op basis van de door haar voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat er sprake is van een affectieve en duurzame partnerrelatie met de referentiepersoon. Zij stelt dat zij haar aanvraag heeft gestaafd met stukken en bewijzen van de relatie, met name foto's, verklaringen van derden en chatgesprekken. Zij is van oordeel dat verweerder alle bewijzen die zij voorlegde om de duurzame relatie aan te tonen *“zonder grond”* weigert te aanvaarden. Zij betwist niet dat zij niet samenwoont met de referentiepersoon, maar wijst erop dat dit strikt genomen geen vereiste is in de thans gevoerde procedure.

De Raad stelt echter vast dat in de bestreden beslissing concreet wordt ingegaan op de verschillende stukken die verzoekster heeft voorgelegd inzake haar voorgehouden duurzame relatie met een Nederlandse man. Zo wordt immers het volgende gemotiveerd:

“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- *Loonfiches op naam van de referentiepersoon (december 2019, februari 2020)*
- *Verklaringen op eer door derden: Echter, gezien het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, en de inhoud van deze verklaringen niet wordt gestaafd door overige objectieve stukken, kunnen verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde feitelijke relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon.*
- *Ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.*
- *Chatgesprekken dd. 29.07.2018, 1.08.2018 en één ongedateerd. Echter, enkel 3 chatgesprekken zijn onvoldoende om de aangehaalde relatie te bewijzen.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert juni 2018. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum.

Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet op hetzelfde adres woonachtig zijn.”

Verweerder stelt op basis van het geheel van de beschikbare gegevens dus vast dat enkel met zekerheid kan blijken dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sinds juni 2018, maar niet dat zij ook een affectieve partnerrelatie hebben, laat staan dat het dan zou gaan om een duurzame partnerrelatie. Hij acht dit onvoldoende aangetoond en heeft voor elk voorgelegd stuk ook gemotiveerd waarom dit volgens hem niet kan volstaan om het vereiste bewijs te leveren. Hij merkt op dat op basis van de beschikbare gegevens niet blijkt wanneer en hoe de betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de komst van verzoekster naar België reeds intensief en regelmatig contact hadden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, ... Verweerder is van mening dat indien er werkelijk sprake is van een duurzame feitelijke relatie er redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoekster meer overtuigende stukken had moeten kunnen voorleggen.

Rekening houdend met deze voorziene motivering, kan verzoekster niet zonder meer voorhouden dat verweerder de door haar voorgelegde stukken “zonder grond” beschouwt als onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van een affectieve en duurzame partnerrelatie. In de situatie dat verweerder op gemotiveerde wijze duidt waarom volgens hem de voorgelegde bewijzen het duurzaam karakter van de ingeroepen feitelijke relatie niet naar behoren aantonen, komt het verzoekster toe aan de hand van voldoende concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling niet kan standhouden en deze uitgaat van incorrecte feitelijke gegevens dan wel is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid of redelijkheid. Zij blijft op dit punt in gebreke. Nergens gaat zij concreet in op de door haar voorgelegde stukken en/of de in dit verband voorziene motieven. Zij weerlegt deze niet.

Uit de bestreden beslissing kan ook geenszins worden afgeleid dat verweerder de samenwoning met de referentiepersoon vooropstelt als een voorwaarde voor het hebben van een duurzame feitelijke relatie. Zo merkt hij ook pas op dat er geen sprake is van een samenwoning, nadat hij reeds had vastgesteld dat de door verzoekster voorgelegde stukken het bestaan van een duurzame partnerrelatie niet of onvoldoende aantonen. De vaststelling dat er geen sprake is van een samenwoning is dus slechts een bijkomende redengeving in de bestreden beslissing waarom een duurzame relatie niet wordt aanvaard.

In het kader van de beoordeling of er sprake is van een naar behoren aangetoonde duurzame partnerrelatie, is het niet kennelijk onredelijk om, onder meer, rekening te houden met het al dan niet samenwonen, zonder dat dit weliswaar als vereiste kan worden gesteld, maar dit is in het voorliggende geval geenszins het geval.

Verzoekster, die de mogelijkheid had om alle nuttige informatie over te maken bij haar aanvraag, toont niet aan dat bepaalde stukken of gegevens die haar situatie kenmerken ten onrechte niet mee in rekening zijn gebracht. Haar uiteenzetting laat ook niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt om klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenen-twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS